

Sygn. akt V CZ 55/11

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lipca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz (przewodniczący)

SSN Marta Romańska (sprawozdawca)

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa Prokuratora Okręgowego w J. i R. R.

przeciwko E.Ż., P. Ż. i Gminie K.

o stwierdzenie nieważności umowy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 21 lipca 2011 r.,

zażalenia powoda R. R. na postanowienie Sądu Okręgowego

z dnia 21 marca 2011 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z 21 marca 2011 r. Sąd Okręgowy odrzucił skargę kasacyjną powoda od wyroku tego Sądu z 30 listopada 2010 r. z uwagi na jej niedopuszczalność ze względu na zbyt niską wartość przedmiotu zaskarżenia. W postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji Prokurator Okręgowy w J. w pozwie określił wartość przedmiotu sporu na kwotę 30.000 zł (k. 77). Kwota ta, jako wartość przedmiotu zaskarżenia, została następnie ustalona postanowieniem Sądu Rejonowego z 1 lipca 2010 r. (k. 240), z uwagi na to, że powód oznaczył tę wartość na 2.800 zł.

W zażaleniu na postanowienie z 21 marca 2011 r. powód R. R. zarzucił, że zostało ono wydane naruszeniem art. 368 § 2 k.p.c. w zw. z art. 25 i 26 k.p.c. przez wykluczenie możliwości zweryfikowania na etapie postępowania kasacyjnego wartości przedmiotu zaskarżenia błędnie oznaczonej przez prokuratora przy wszczęciu postępowania w sprawie. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne. W postępowaniu kasacyjnym skarżący nie może określać wartości przedmiotu zaskarżenia w sposób dowolny, jedynie w celu uzyskania możliwości wniesienia skargi kasacyjnej. Wartość przedmiotu zaskarżenia warunkująca dopuszczalność skargi kasacyjnej (art. 398² § 1 k.p.c.) oceniana jest zawsze na podstawie wartości przedmiotu sporu ustalonej przez sąd pierwszej instancji. Orzeczenie w tym zakresie wiąże na podstawie art. 365 § 1 k.p.c. sąd orzekający o dopuszczalności skargi kasacyjnej. Stanowisko to konsekwentnie reprezentowane jest w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. m.in. postanowienia: z 13 kwietnia 2005 r., V CZ 18/05, niepubl. oraz z 14 lipca 2010 r., III CSK 118/10, niepubl.). Wartość przedmiotu zaskarżenia wskazana w skardze kasacyjnej może przewyższać wartość przedmiotu sporu podaną w pozwie jedynie w razie skutecznego rozszerzenia powództwa lub orzeczenia przez sąd ponad żądanie – art. 368 § 2 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c.; (tak – Sąd Najwyższy w postanowieniu z 29 listopada 2010 r., II PZ 36/10, niepubl.). W konsekwencji, sądowi orzekającemu w przedmiocie dopuszczalności skargi kasacyjnej

przysługuje jedynie możliwość weryfikacji sposobu ustalenia wartości przedmiotu zaskarżenia w stosunku do wartości przedmiotu sporu ustalonej prawomocnie przez sąd pierwszej instancji, bez możliwości ponownej oceny tej wartości. Pogląd ten podzielił także Sąd Najwyższy w postanowieniu z 7 kwietnia 1997 r. (III CKN 71/97, niepubl.), które skarżący powołał w uzasadnieniu zażalenia, jednak jako ilustrację dla tezy przeciwnej.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c. orzeczono jak na wstępie.